

Publicerad 2005-10-30 16:43 av Solsken

egentligen inte novell utan en teater-monolog, men det kunde man inte välja.

Att komma närmare

(Ljuset går upp. Scenen är tom så när på någon som sitter lite till vänster med ryggen mot publiken, det enda ljuset är en stor spotlight på henne. Hon sitter med benen uppdagna, hakan vilande mot knäna och armarna lagda kring benen.

Det är en ung kvinna, hon är klädd i gråa mjukisbyxor och ett mörkgrönt linne, hon är barfota. Håret är lite rufsigt och hänger ner över axlarna.

Bredvid henne står en gul liten låda med lock.

Någon minut går.)

Jag skulle berätta hur det är, skulle berätta varenda sanning om du bara ville höra på. Men du är inte en sån som lyssnar och jag är inte en sån som man lyssnar på. Du är prataren, jag är lyssnaren, så har det alltid varit.

(Hon tystnar och reser sig långsamt upp, vänder sig mot publiken. Hon betraktar publiken ett tag och böjer sig sedan och lyfter upp lådan från golvet. Hon håller den mot bröstet.)

Jag hade lådor när jag var yngre, askar, hemma i mitt gröna flickrum. Lådorna hade olika färger, mamma hade köpt dom på IKEA åt mig, att ha leksaker i, sa hon och kitor, bokmärken, böcker...

Jag samlade människor i de där lådorna. Jag samlade på alla jag kände. Rev ut sidor ur mitt rosa anteckningsblock, skrev ner namn, personligheter, vad jag tyckte om er, kortfattat men ambitiöst. Jag hade olika lådor, många olika lådor, en för varje typ: duktig-lådan, sorgsen-lådan, tuff-lådan, vanlig-lådan... Jag hade säkert femtio olika lådor till slut. Vissa människor flyttade jag runt, ena veckan i sorgsen-lådan, nästa i modig-lådan.

Du låg alltid i pratar-lådan, med underrubrik: ego-lådan.

Jag hade lådor när jag var yngre... jag hade... jag har lådor fortfarande. Under sängen. Pratar-lådan är gul.

(Hon sätter sig ner på golvet, med benen i kors och lådan framför sig. Ett ögonblick betraktar hon den, sen lyfter hon av locket.)

Papperet som handlar om dig ligger överst, fast du aldrig blivit flyttad är det dig jag tittar på mest, oftast.

(Hon plockar upp ett papper ur lådan och vrider och vänder på det och drar fingrarna över det medan hon fortsätter att prata.)

Uppe i högra hörnet på din lapp sitter ett litet rött tuschpennehjärta. Du ligger i din gula låda under min säng varje dag, varje natt... och när jag ligger i sängen kan jag känna ditt tuschpennehjärta bulta genom madrassen. Åtminstånade inbillar jag mig att jag kan det... eller åtminstånade inbillade jag mig det när jag var liten.

Men när jag var liten bodde det ju en krokodil under sängen också, och en häxa i garderoben, fast det bara

var kläder, för det visste man ju såklart, men när man var liten kunde vad som helst hända. Klädhäxor och röda tuschpennehjärtan blev liksom levande då.

(Hon släpper ner lappen i lådan och tittar upp på publiken. Hon reser sig upp igen och går lite av och an, inom gränsen för ljuscirkeln.)

Idag hade jag kunnat berätta allt för dig, varenda sanning. Men på något sätt tror jag inte att du hade brytt dig om mina sanningar, mitt lilla, lilla ego-jag, för jag har aldrig varit placerad i ego-lådan, nästan alltid i lyssnar-lådan och det är faktiskt så långt ifrån pratare som man kan komma.

(Hon stannar mitt i ljuset.)

Du har berättat så mycket för mig genom åren, biktat dig, redogjort för varenda tanke och känsla, alla dina problem. Vi har druckit O'boy som övergick i te, du och ditt eviga te...

Jag hatar te, har jag alltid gjort. Men te drack vi och satt på ditt rum eller i ditt kök.

Vi har aldrig varit hemma hos mig, du har aldrig varit där. Det var alltid du som ringde och sa: Hej, kan du inte komma hit och dricka te och prata lite. Och jag sa ja, tuschpennehjärtat dunkade.

Och så drack vi te och du pratade, pratade, pratade. Jag sa \"mmm\" och \"ja\" och \"ojdå\". Ibland frågade du vad jag tyckte om något du sagt, du tittade mig djupt i ögonen då, och jag kände nästan, nästan att jag betydde något och att du lyssnade på vad jag sa. De där dagarna var de lyckligaste, även om jag alltid blev så nervös att jag knappt fick fram ett ord när du frågade mig.

Idag hade jag kunnat berätta allt. Eftersom att du inte vet något hade det tagit tid. Eftersom jag aldrig sagt något om mig själv till dig hade det tagit hela dagen, hela natten, hela mitt mod, men jag inbillade mig att det varit värt det också.

Allt var som vanligt på ditt rum, du hade satt på en ny skiva som du skaffat, något nytt popband som du dyrkade. Du log när du kom i med tekopparna, de var nya sa du, kopparna och teet också, och skivan, musiken. Du log mot mig. Din säng var obäddad, vi satte oss på golvet, på varsin kudde. Ute var det höst. Vi satt tysta ett tag, jag tror att du lyssnade på musiken, du hade den där drömmande blicken, jag tänkte på den gula lådan, hemma under sängen. Jag hörde din mamma dammsuga på undervåningen.

Jag hade kunnat berätta allt idag. Jag hade tänkt göra det. Men det blev du som berättade allt. Jag har något att berätta, sa du. Det var du som berättade allt idag. Utanför fönstret var det höst och löven flög förbi. Jag ville inte höra allt, jag ville inte höra just den sanningen. Du kramade mig när jag gick och sa att det kändes mycket bättre nu, när du fått prata med någon.

Jag grät i timmar när jag kom hem.

När tårarna tagit slut var jag mig tom och lätt i kroppen.

Jag plockade fram den gula lådan och öppnade den.

(Hon böjer sig ner, ser på lådan, öppnar den, och tar fram lappen.)

Det är nog lite som att bli äldre och liksom förstå att tuschpennehjärtan aldrig kan bli levande på riktigt, och att man nog måste lära sig att leva lite själv trots allt. Som att komma sig själv lite närmare.

(Hon ser ett ögonblick ömt på den lilla papperslappen, men river den sedan bestämt i två bitar som hon låter
~~falla ner på golvet. Hon går ut åt höger. Ljuset släcks.)~~

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Solsken med Poeter.se id #1607 innehar upphovsrätten